

Carta do Prelado (setembro 2013)

Ao comentar a apostolicidade da Igrexa, Mons. Javier Echevarría impulsa aos fieis laicos a colaborar persoalmente na misión da Igrexa, coa mirada fixa na Cruz gloriosa de Cristo e na Virxe dolorosa.

05-09-2013

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Escribovos desde Alemaña, á volta da viaxe que realicei por varios países

de América do Sur, onde tiveron a alegría de estar con tantas irmás e tantos irmáns vosos e con moitas outras persoas que participan do espírito da Obra. Deamos grazas ao Ceo porque, tamén con ocasión da Xornada Mundial da Mocidade, experimentamos, como dicía Bieito XVI, que a Igrexa é e será sempre nova e bela. De igual modo que me acompañastes espiritualmente durante esas semanas, seguíde facéndoo agora, para que sexan moi abundantes os froitos apostólicos.

Estamos a considerar nestes últimos meses a fermosura da Igrexa, reflexionando sobre as notas que a distinguen e que profesamos no Credo. Polo Bautismo, fomos introducidos no curro de Cristo, e somos desde entón ovellas do seu rabaño. O Bo Pastor segue coidando de cada unha, de cada un, especialmente coa graza que nos infunde nos demais sacramentos,

sobre todo na Eucaristía, que nos identifica progresivamente con Cristo e convértenos en membros activos do seu Corpo místico, en pedras vivas do Templo espiritual animado polo Paráclito; e na Penitencia, onde o Señor perdóanos os pecados e concédenos forzas renovadas para vencer na loita espiritual.

Dáme alegría consideralo en vésperas da festa da Natividade da nosa Señora, o próximo día 8, porque en María vemos realizado plenamente o ideal ao que todos fomos convocados. En efecto, desde a súa Inmaculada Concepción, a Virxe - inmune de todo pecado e chea de graza- é a Filla predilecta de Deus Pai, o Templo vivo do Espírito Santo, predestinada a ser a Nai do Verbo encarnado. Preparemos con agarimo filial esta festa, felicitando á nosa Señora e levándolle -como bos fillos seus que desexamos ser- o agasallo

do noso amor filial e da nosa fidelidade indiscutida ao seu Fillo Xesús. Tratemos de camiñar moi pegados a Ela durante as demais memorias marianas do mes que agora comezamos, e sempre.

Quixera, tamén, que fixásemos a nosa atención nas festas que se cumpren no medio deste mes: a Exaltación da Santa Cruz, o día 14 e, ao día seguinte, a memoria litúrxica da Virxe ao pé da Cruz, que é tamén o aniversario da elección do queridísimo don Álvaro, primeiro sucesor do noso Pai á fronte do Opus Dei.

Son datas intimamente relacionadas coa Igrexa, que recibe a súa forza salvífica do costado aberto de Cristo na Cruz, coa colaboración da súa Nai, a *nova Eva* que, por designio divino, cooperou con Cristo, *novo Adán*, na redención da humanidade. Por esta razón, ao concluír unha das sesións

do Concilio Vaticano II, o Papa Pablo VI proclamouna *Nai da Igrexa*; «é dicir, Nai de todo o Pobo de Deus, tanto dos fieis como dos pastores que a chaman Nai amorosa, e queremos que de agora en diante sexa honrada e invocada por todo o pobo cristián con este gratísimo título» [1] . Difícil é describir o xúbilo do noso Pai ao invocar á nosa Señora con ese título que, xa en tempos anteriores, repetía na súa devoción privada.

En María brillan con máximo esplendor todas as características esenciais da Igrexa: a unidade estrechísima con Deus e cos homes; a eximia santidad; a catolicidade pola que o seu Corazón está aberto a todas as necesidades dos seus fillos; e tamén a apostolicidad. Para estas semanas, éñcheme de gozo lembrarvos esta nota, coa que confesamos que a Igrexa «está edificada sobre sólidos cimentos: os Doce Apóstolos do Cordeiro (cfr. *Ap*

21, 14); é indestructible (cfr. *Mt* 16, 18); mantense infaliblemente na verdade: Cristo gobernaa por medio de Pedro e os demais Apóstolos, presentes nos seus sucesores, o Papa e o Colexio dos Bispos» [2] .

Na Virxe reloce este aspecto da Igrexa. Foi Ela, en efecto, a que en Caná de Galilea facilitou que os primeiros discípulos do Mestre tivesen fe nel, preparándoos para a chamada ao apostolado que recibirían máis adiante [3] . E á súa Nai dirixiuse Xesús desde a Cruz, encomendándolle o coidado do apóstolo amado e, nel, de todos os discípulos [4] . Santa María, fiel a este encargo, mantivo unidos aos Apóstolos en espera da Pentecostés [5] . Resulta conmovedor comprobar con que dedicación seguiu os primeiros pasos de todos eles na primeira evanxelización, tras a vinda do Paráclito, como recollen algunhas testemuñas da Igrexa antiga. «A

Virxe non só animaba aos Santos Apóstolos e aos demais fieis a ser pacientes e a soportar as probas, senón que era solidaria con todos nas súas fatigas, sostíñaos na predicación, estaba en unión espiritual cos discípulos do Señor nas súas privacións e suplicios, nas súas prisións» [6] . Agora, desde o Ceo, e aínda con maior eficacia, segue empuxando o apostolado da Igrexa no mundo enteiro: fortalece aos Pastores e aos fieis para que, cada un segundo os dons e grazas recibidos, dea testemuña de Xesucristo e leve o seu nome, como san Pablo, *ante os gentiles, os reis e os fillos de Israel* [7] , ao ámbito onde a súa vocación humana e divina colocoulle.

Ensina o *Catecismo da Igrexa católica* que «toda a Igrexa é apostólica mentres permaneza, a través dos sucesores de san Pedro e dos Apóstolos, en comunión de fe e de vida coa súa orixe. Toda a Igrexa é

apostólica despois de que é "enviada" ao mundo enteiro; todos os membros da Igrexa, aínda que de diferentes maneiras, teñen parte neste envío»

[8] . Ninguén, pois, debe pensar que o encargo recibido polos Doce antes da Ascensión de Xesucristo ao Ceo é algo que concierne só aos ministros sacros. ***Na Igrexa hai diversidade de ministerios, pero uno só é o fin: a santificación dos homes. E nesta tarefa participan dalgún modo todos os cristiáns, polo carácter recibido cos Sacramentos do Bautismo e da Confirmación. Todos temos que sentirnos responsables desa misión da Igrexa, que é a misión de Cristo. O que non ten celo pola salvación das almas, o que non procura con todas as súas forzas que o nome e a doutrina de Cristo sexan coñecidos e amados, non comprenderá a apostolicidad da Igrexa*** [9] .

Nos seus primeiros meses de Pastor universal, o Papa Francisco non se cansa de lembrar este gozoso encargo a todos os cristiáns. Dun modo ou outro convida a preguntarse: **Como vivimos o noso ser Igrexa? Somos pedras vivas ou somos, por así dicilo, pedras cansas, aburridas, indiferentes? Vistes que feo é ver a un cristián canso, aburrido, indiferente? Un cristián así non funciona; o cristián debe ser vivo, alegre de ser cristián; debe vivir esta beleza de formar parte do Pobo de Deus que é a Igrexa. Abrímonos nós á acción do Espírito Santo (...) ou nos pechamos en nós mesmos, dicindo: "Teño moito que facer, non é tarefa miña?" [10]** . E recentemente, ao concluír a Xornada Mundial da Mocidade en Río de Janeiro, lanzou o mesmo chamamento con especial insistencia á xente nova, cando resumía a súa mensaxe en tres palabras: **Vaian, sen medo, para**

servir. E explicaba: Pero coidado! Xesús non dixo: se queren, se teñen tempo, vaian, senón que dixo: "Vaian e fagan discípulos a todos os pobos". Compartir a experiencia da fe, dar testemuño da fe, anunciar o evanxeo é o mandato que o Señor confía a toda a Igrexa, tamén a ti; é un mandato que non nace da vontade de dominio, da vontade de poder, senón da forza do amor, do feito que Xesús veu antes a nós e (...) déusenos todo El, deu a súa vida para salvarnos [11] .

Un cristián morno, un cristián pasivo, *non acabou de entender o que Cristo quere de todos nós. Un cristián que vaia ao seu , despreocupándose da salvación dos demais, non ama co Corazón de Xesús. O apostolado non é misión exclusiva da Xerarquía, nin dos sacerdotes ou relixiosos. A todos chámanos o Señor para ser*

instrumentos, co exemplo e a palabra, desa corrente de graza que salta até a vida eterna [12] .

San Xosemaría ensinouno desde os primeiros momentos da fundación do Opus Dei, como parte importantísima da misión eclesial que de Deus recibira. A súa mensaxe, válido para todos, dirixíase máis concretamente aos cristiáns comúns; a aquelas mulleres e a aqueles homes que, por vocación divina, desenvólvense no medio das realidades terreas tratando de convertelas en medios para a extensión do Reino de Deus. ***Ten presente, fillo meu*** -escribiu xa nos anos de 1930 - , ***que non es soamente unha alma que se une a outras almas para facer unha cousa boa. Isto é moito..., pero é pouco. - É o Apóstolo que cumpre un mandato imperativo de Cristo [13] .***

Dúas condicións principais requírense para que a participación dos fieis na misión apostólica da Igrexa teña froito: docilidade ás mocións do Paráclito e estreita unión co Papa e os Bispos en comunión coa Sé Apostólica. As dúas resultan imprescindibles.

O Espírito Santo é -como xa sinalou Pablo VI- «o axente principal da evangelización» [14] , o impulsor do apostolado na nosa vida persoal e na de todos na Igrexa. Evanxelizarse é «a dicha e vocación propia da Igrexa, a súa identidade máis profunda. A Igrexa existe para evanxelizarse» [15] . E cada cristián, o mesmo: existimos para ir ao Ceo levando connosco a moitas outras persoas. Habemos de recorrer ao Paráclito pedíndolle luces e forzas para sacar adiante a tarefa da *nova evanxelización*, que a todos nos foi encomendada. **Para evanxelizarse, entón, é necesario unha vez máis abrirse ao horizonte**

do Espírito de Deus, sen ter medo do que nos pida e onde nos guíe. Encomendémonos a El! El faranos capaces de vivir e testemuñar a nosa fe, e iluminará o corazón de quen atopemos [16] .

Que gozo tan grande é propagar o coñecemento e o amor a Xesús! Non minoremos a marcha ante as posibles dificultades; pola contra, como os primeiros cristiáns, acubillados baixo o manto de María, empeñémonos máis e máis en ser altofalantes do Paráclito en calquera lugar onde nos atopemos: co noso comportamento reciamente cristián, coa nosa palabra oportuna dita ao oído daquela persoa que vacila, coa caridade coa que sempre habemos de tratar a todos.

A segunda condición é a unión co Papa e os Bispos. Unión de intencións e de pregarias. Insístovos sempre nisto porque só con Pedro e baixo

Pedro, en unidade co Colexio episcopal, serviremos con eficacia á Igrexa. ***Contribuímos a facer máis evidente esa apostolicidade, aos ollos de todos, manifestando con exquisita fidelidade a unión co Papa, que é unión con Pedro. O amor ao Romano Pontífice -*** escribiu o noso Pai- ***ha de ser en nós unha fermosa paixón, porque nel vemos a Cristo. Se tratamos ao Señor na oración, camiñaremos coa mirada despexada que nos permita distinguir, tamén nos acontecementos que ás veces non entendemos ou que nos producen pranto ou dor, a acción do Espírito Santo [17] .***

Atoparemos a fortaleza para ir sen receos nin complexos a devolver o mundo a Cristo, amando particularmente ao Señor na Cruz. A festa da Exaltación, festa da Cruz gloriosa, indícanos precisamente isto: o camiño da gloria pasa pola

aceptación voluntaria e gozosa das contrariedades, físicas e morais, que o Señor permita na nosa vida: ***per crucem ad lucem***, rezaba o noso Pai. Coa presenza constante de María ao noso lado, a Cruz éñchese de alegría; no madeiro florecen rosas - como na cruz de pau dos nosos oratorios-, aínda que ás veces non falten as espiñas. Pero, a pesar de nosa poquedad, resalta de modo estupendo o gozo de colaborar con Xesús na salvación das almas!

Dentro de poucos días, xa en Roma, espéranme -como sempre- moitas tarefas que canalizar e resolver. Entre outras, a preparación da beatificación do queridísimo don Álvaro, aínda que aínda non está concretada a data. Encomendade especialmente esta intención e aproveitade o tempo que aínda quede para coñecer mellor a súa figura e os seus escritos, e difundilos; para agradecer a súa resposta de

plena fidelidade á Trindade
Santísima, ao espírito da Obra, ao
nosso Pai.

E seguíde rezando polas enfermas e
os enfermos -polos que hai na Obra e
por todos-, para que saiban unirse á
Cruz do Señor. E así, deste xeito,
participen máis intensamente na
aplicación da redención obrada por
Cristo a todas as almas.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Solingen, 1 de setembro de 2013.

[1] Pablo VI, Discurso en clausura da
terceira etapa conciliar, 21-XI-1964,
n. 25.

[2] *Catecismo da Igrexa católica*, n.
869.

[3] Cfr. *Jn* 2, 11; *Mc* 3, 13-15.

[4] Cfr. *Jn* 19, 26-27.

[5] Cfr. *Hch* 1, 12-14.

[6] San Máximo o Confesor, *Vida de María VIII*, 97 ("Testi mariani do primo millennio", Roma 1989, vol. 2, p. 260).

[7] *Hch* 9, 15.

[8] *Catecismo da Igrexa católica*, n. 863.

[9] San Xosemaría, Homilía *Lealdade á Igrexa*, 4-VI-1972.

[10] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 26-VI-2013.

[11] Papa Francisco, Homilía na Misa de clausura da Xornada Mundial da Mocidade, Río de Janeiro, 28-VII-2013.

[12] San Xosemaría, Homilía *Lealdade á Igrexa*, 4-VI-1972.

[13] San Xosemaría, *Camiño* , n. 942.

[14] Pablo VI, Exhort. apost. *Evangelii nuntiandi*, 8-XII-1975, n. 75.

[15] *Ibid* ., n. 14.

[16] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 22-V-2013.

[17] San Xosemaría, Homilía *Lealdade á Igrexa*, 4-VI-1972.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-
prelado-setembro-2013/](https://dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-setembro-2013/) (07-08-2025)